

POSTANOWIENIE

Dnia 11 lutego 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Kozłowska

w sprawie z wniosku G. S.
przy uczestnictwie I. G. i M. S.
o stwierdzenie nabycia nieruchomości w trybie ustawy
z dnia 26 października 1971 r. o uregulowaniu własności gospodarstw rolnych,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 11 lutego 2020 r.,
na skutek skargi kasacyjnej uczestniczki postępowania M. S.
od postanowienia Sądu Okręgowego w G.
z dnia 5 października 2018 r., sygn. akt XVI Ca (...),

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. stwierdza, że każdy z uczestników ponosi koszty postępowania związane ze swoim udziałem w sprawie.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W świetle tej regulacji, cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być, wobec tego osiągnięty tylko przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny

skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może rozstrzygnąć w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Jednocześnie przypomnieć należy, że Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i jego rolą nie jest korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej indywidualnej sprawie.

Skarżąca powołała we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania przesłankę z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. W jej ocenie w zaskarżonym postanowieniu dokonano błędnej oceny, jakoby G. S. przez wymagany okres 10 lat, tj. od grudnia 1961 r. do grudnia 1971 r. nie był samoistnym posiadaczem udziału I. G. w nieruchomości stanowiącej gospodarstwo rolne położone w G. Skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona także z tego powodu, że do okresu samoistnego posiadania udziału w nieruchomości przez G. S. nie doliczono okresu posiadania tego udziału przez jego poprzednika, matkę J. S.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Według utrwalonego orzecznictwa Sądu Najwyższego, skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. tylko wtedy, gdy zaskarżone orzeczenie jest niewątpliwie sprzeczne z zasadniczymi i niepodlegającymi różnej wykładni przepisami prawa albo wydane zostało w wyniku dostrzegalnej w sposób pewny i niewątpliwy bez potrzeby głębszej analizy jurydycznej błędnej wykładni lub niewłaściwego zastosowania prawa (zob. np. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 28 lutego 2011 r., I PK 237/10, 23 listopada 2011 r., III PK 44/11, 24 lutego 2012 r., V CSK 225/11, 13 kwietnia 2016 r., V CSK 622/15- nie publ.).

Analiza argumentacji zawartej w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie do rozpoznania skargi kasacyjnej nie pozwala przyjąć, by była ona – w powyższym rozumieniu – oczywiście uzasadniona. Powołując się na naruszenie wskazanych w skardze kasacyjnej przepisów skarżąca zmierzała do podważenia części ustaleń faktycznych lub podważenia oceny dowodów przez Sądy pierwszej i drugiej instancji, co w postępowaniu kasacyjnym jest niedopuszczalne (art. 398³ § 3 i art. 398¹³ § 2 k.p.c.).

Mając to na względzie, Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, a o kosztach postępowania kasacyjnego rozstrzygnął na podstawie art. 520 § 1 k.p.c.

aj